

/
eschtenen/
dienen.
it/
fühlen
it/
iffen;
e flingt/
frieden/
ingt/
l.
eist/
/r Geist/
gen.

A DEO
STABILITAM HARMONIAM
VITÆ ET MORTIS
IN FUNERE

*Nobili Genere oriundi, Arte Medica ceterisq;
Scientijs atque Doctrinis plane excellentissimi*

DOMINI 50.
D. GEORGII
HENRICI
A Y N

*Philosoph. & Medicinæ Doctoris
ac Thorunensium Medici suavis & prudentis
luctuoso animo*

adumbrare voluit
GEORGIUS PETRUS Schulz/
*Philosoph. & Medic. Doctor
nec non Prof. ordniarius.*

T H O R V N I I
Impressit Ioh. Nicol NOBIL. SENAT. & GYMN. Typographus.

Vix ac ne vix quidem, doctissimi Viri quam diu inter se lites in-
ceperunt serere & opiniones adducere in controversiam, tan-
to fervore exacerbati sunt animi, quam ob Harmoniam præ-
stabilitam, ut loquimur; cuius in germania divinus fuit LEIB-
NITZIUS auctor & doctor. Quibus enim actus sit fatis
defensor eiusdem WOLFFIUS, qui iam non terras solum
sed mare, etiam fama nominis sui implevit, & ne longius re-
cedat, in Universitate Regiomontana celeberrimus FI-
SCHERUS, neminem nisi historiæ literariæ plane exper-
tem fugere potest. Verum enim vero non permittit instituti præsentis ratio, ut
paulo altius repetam controversiæ circumstantias & argumenta consentien-
tium & dissentientium, multo minus Theologos laceffendi est mihi animus,
qui omnium primi quidem asperrima pericula generi humano ex hac sen-
tentia imminere docuerunt; nunquam tamen hæcenus inficias ire conati sunt
quod felicitas æterna ab usu & abusu sive connexionione mediorum salutis depen-
deat & fieri non possit, ut peccator in Spiritum S. apud Deum agat ævum salu-
tariter. Veneror Iure consultos, qui facinorosos ob crimina puniunt, probos
autem cives præmiis afficiunt & protegunt. Magnifacio Physicos, qui ex hac
Harmonia gratas & ingratas tempestates quatuor anni tempora gignere asserunt,
& mechanismum macrocosmi & microcosmi defendunt. Cultu prosequor
Ethicæ Doctores, quod mores hominum ex temperamentis oriundi felicitatem
vel augeant vel diminuunt evincentes; & brevibus ut dicam, laudibus illustro
Canonem philosophorum: Posita causa, ponitur effectus. Necessarios igitur ef-
se eventus & successus actionum humanarum licet affirmare & stabilimen ea-
rum omniumque rerum esse voluntatem divinam non verear docere, quippe
qua nihil prius neque posterius excogitari potest; non tamen homini libe-
rum eripio arbitrium, sed Deum potius usum sacrum eiusdem & abominabi-
lem abusum prævidisse & ideo sententiam tulisse credo non vanus, rideoque il-
les, qui medicorum fugillant religionem & philosophorum. Quam longe por-
ro hæc opinio absit a fato Stoicorum, qui libet, nisi sit malevolus, cogno-
scere potest, & præscire dico, Thesin nostram de prædestinatione LEIBNI-
TZIO & WOLFFIO dedisse occasionem sacras res civilibus, moralibus & phy-
siccis accommodandi. Quod si vero hæc non arrideant hostibus tantorum vi-
rorum vel laborantibus arrogantiae opinione; concedent tamen illi sine dubio
ut asseram, nullum medicorum ignorare posse vel negare harmoniam vitæ
& mortis, nec non morborum & sanitatis, nisi prorsus nesciat, quid sit me-
dicina, & Hippocratis, Lommii, Wedelii aliorumque singulares libros de signis
prognosticis in publicum protrusos nunquam legerit. Licet enim semper, ho-
mines fuerint cupidissimi futura sciendi certissime, & hinc Vrim & Thummim
apud Ebræos, Teraphim Chaldæorum, Astrologia Magorum, Oracula Græcorum
ceteraque subsidia ignorantia humanæ ortum traxerint; Ars nihilominus vel
scientia potius medica reliquis omnibus, si excipias Vrim & Thummim, mere-
tur ut palmas eripiat sine fuce & fallacis consuetis. Mirantur quidam quod
veteres Æsculapium, Hippocratem aliosque incomparabiles medicos retulerint
in numerum Deorum & divinis affecerint honoribus; omnem vero sepone-
rent admirationem, si perpendere vellent, quod futuros prædicere eventus pos-
se & ad hanc notitiam se componere & alios, divinum plane sit donum. Quod
quidem quemadmodum Medici accipiunt adoratum & nunquam Dei &
Naturæ seu dispositionis divinæ in corpore humano & animo obliviscuntur te-
mere, sic certum est quam quod certissimum, prudenter & circumspicte gna-
ros huius scientiæ viros vitam cum morte commutari non sine causis necessariis
& divinitus ordinatis nequaquam fugere, illasque præscire & prædicere posse
sine temeritate vel superstitione. Non est ut copiosius huius sententiæ veri-
tatem comprobem; cum unus præsens sit instar omnium testimoniorum. Fa-
cimus hoc viro Generoso, Excellentissimo & Doctissimo Domino, Domino
GEORGIO HENRICO AYN Philof. & Medic. Doctori, nec non Medico Tho-
runensium svavi atque prudenti. Ortus erat Anno M. DC. LXXVIII. Die
XXII.

XXII. O
germania
Doctor es
Das ern
& aeri in
andem cu
pulchrum
tem valo
Vir Nobil
(vel ut h
ter, omni
TICHIA.
Præfectur
Consulis
salutarat
mum Pro
filiam Ge
in Polonia
theranæ r
fericum f
nans: DE
rum Halb
sus est ma
vitatiss gr
fis filia.
insignis v
ut taceam
tur & pu
genium d
scholis p
ensi docti
GROSSE
berolinen
vitæ cons
nullo obl
Lipsiæ fil
philosoph
Academia
legit Doct
SCHAME
IMMAN
tione clar
tus mult
de mirab
Casp. Tro
pugnantib
De eo, qu
etiam alio
venisset,
diverit, M
tum, in pr
de Gymn
ologia &
mo nexu
cognover
dextra fi

XXII. Octobris Sommerfeldæ, in Silesia quæ sita est urbs, ex pervetusta & in germania illustri familia Nobilium AYNER, quorum gentilitiis armis noster Doctor est quoque usus, iisdem signis, quæ in libro, cui præfixus est titulus: **Das erneuerte deutsche Wappen-Buch** fol. 125. omnium sunt exposita oculis & aeri incisa. Nec eo secius Beatus una cum parentibus originis paternæ in eandem cum Cicerone iovit sententiam, quam declaravit in epistola ad Appium pulchrum Imp. scribens: *Quæso etiamne tu ullam Appietatem aut Lentulitatem valere apud me plus, quam ornamenta virtutis existimas?* Pater fuit Vir Nobilissimus Spectatissimusque GEORGIUS HENRICUS AYN, Consul, (vel ut hic loquimur Præ-Consul) & Medicamentarius Sommersfeldensis: Mater, omnibus sui sexus & virtutum ornamentis prædita fæmina, ANNA RUTTICHIA. Avum nactus erat GEORGIUM AYN, Niebuschiorum prædiorum Præfectum, & Aviam CATHARINAM, ERASMI SCHINCKII, Senatoris [vel Consulis] Magdeburgensis optime meriti filiam. Avum, maternæ profapiæ, salutarat FRANCISCUM RUTTICHIIUM, Civem & Negotiatorem Spectatissimum Providentissimumque Meserizensem; Aviam eiusdem ortus ANNAM filiam Generosi Domini ELIÆ DER MACHOVII, Illustris familiæ Makowskii in Polonia maiori participis, qui vero cum in Universitatibus Saxonis se Lutheranæ religioni consecrasset & a consanguineis catholicis neglectus esset, Mesericum se contulerat factus Consul [sive Præ-Consul] huius loci & se nominans: DER MACHOVII. Proavo nomen fuit PETRI AYN, Præfecto prædiorum Halboischianorum & Kuhnauschianorum: Proavia, ANNÆ. Abavo usus est maternæ liniæ DAVIDE RUTTICH, Cive & Mercatore Gubenensis civitatis gravissimo: & Abavia DOROTHEA, **David Redlich** civis Gubenensis filia. Tritavus denique fuit LAVRENTIVS RUTTICH civis & mercatura insignis vir Gubenæ, & Tritavia GERTRVDA, nata Hoffmanniana; Ceteros ut taceamus generis conditores, propagatores & conservatores. Optimi igitur & prudentissimi parentes, cum animadverterent in filio hoc dilectissimo ingenium docile cupidumque discendi animum & Sommersfeldæ & Seravii in scholis publicis erudiri & nominatim GEORGIO ROESLERO rectori Soravienfi doctissimo tradi curarunt. Conferens se inde Goerlicium M. SAMUELEM GROSSERUM Rectorem Gymnasii & Sodalem societatis scientiarum regie berolinensis ex doctrina nobilem & clarum audivit assidue, quatuorque annos vitæ consecravit huic magno præceptori, & quam bene de se fuerit meritis nullo oblivioni tradidit tempore, quin potius, ut gratum se præstaret, postea Lipsiæ filium grosserum, paternæ gloriæ æmulum, privitissime & gratis omnes philosophiæ & medicinæ partes docuit. Anno M. DCC. adiit Lipsiæ florentem Academiam & formatores præceptoresque scientiæ medicæ & philosophicæ selegit Doctores & Professores CHRISTIANUM LUDOVICUM WELSCHIUM SCHAMBERGERUM & RIVINUM, Medicos immortalis memoriæ, nec non IMMANUELEM PROELÆUM, Stolp Pomer. Philosophiæ Magistrum eruditione clarum. Delectatus hinc elegantis Lipsiensibus omnis generis & exornatus multifariis studiis ac An. M DCCII Magister creatus, non solum præses *de mirabilis corporis non durabilis duratione* disputavit cum respondente Io. Casp. Træger, Freiberg. Misn. cum antea ipse functus officio respondendi impugnantibus disputationem præsidis sui & præceptoris M. Immanuelis Prœlæi De eo, quod hominem ex parte felicem atque beatum facit, An. M DCCI. se etiam alios erudire & expolire doctrinis cœpit. Anno MDCCIII. cum Halatm venisset, ut Universitatis Professores præcique medicinæ coleret, accidit, ut audiverit, MICHAELEM BOGUSLAUM RUTTICHIIUM Vilnæ in Lithvania natum, in præsentem curam hic cœtus divini, sermone polonico qui utitur, agentem, & de Gymnasio & Ecclesia præclare meritum & merentem, studere ibidem Theologiæ & Philosophiæ. Ardens igitur cupiditate sciendi cohæreatne sibi proximo nexu sanguinis, illum convenit & summam voluptatem cepit ex eo, quod cognoverit se in coniectura non vanum fuisse. Quamobrem est factum, ut dextra fidem firmissimæ amicitiae sanxiverint, & Beatus ceperit consilia Anne

MDCCIV.

MDCCLIV. Halam migrandi & Hippocratem nostri ævi STAHLIVM audiendi. Hinc experientior factus Viennam abiit quatuorque commoratus annos in hac sede augusta LIB. BARONEM GEORGIVM FRIDERICVM de WIRTH studiis instruxit & Lipsiam comitatus est. Anno demum MDCC XVII auspicialem & solennem disputationem: *De raris morbis* sub præsidio Illustris STAHLII defendit, ab eodem Doctor Medicinæ renuntiatus hoc ipso anno. Quibus pro meritis ornatus honoribus Lipsiam rediit, docendo & praxin exercendo medicam sibi magnam peperit famam & tandem An. MDCCXXIV. post obitum Excellentissimi Domini VOGETII Med. D. Thorunenses & Nobilitatem prussicam scire voluit, quam prudenter, circumspecte & docte restituere posset morbis oppressos. Movebatur ad hanc tentandam mutationem consiliis Viri Amplissimi Excellentissimi Doctissimi & Experientissimi Domini SIMONIS WEISSII, Consulis nostræ civitatis p. t. iudicis gravissimi, Philos. & Med. Doctoris nec non Medici Ordin. celeberrimi, cui Beati excellentes animi dotes probe erant perspectæ & adprobata; quibus accedebant rogationes & svasiones consanguineorum Thorunensium, nominatim fratrum Ruttichiorum plurimum Reverendi Mich. Boguslai & spectatissimi Francisci, Scabinatus novæ civitatis Adessoris. Quantum hic excitarit sui admirationem eruditione multifaria, quantumque conciliarint ipsi amorem & cultum fundamenta firma medicinæ iacta, humanitas politior, svasitates morum, græcæ, italicæ & galiicæ lingvarum notitia exulta, poëseos utriusque delitiæ nec non Musicæ, verbis vix exprimere possum, neque decet forte me lugentem amicum. Quamobrem aliis quoque relinquo, ut pluribus pietatem Beati haud infucatam & venerationem, qua nostram prosequeretur religionem, nec non liberalitatem erga egenos studiosos, quos sine minervali Lipsiæ & docuit & sustentavit, aliaq; testimonia fidei fructiferæ laudibus extollant. Sufficit palam fateri quod ego cum omnibus probis doleam vehementer præmaturam eius mortem & citra veritatis iacturam prædixisse febri petechiali correptum, quo die sit satisfactorius naturæ. Instare ergo fatale & ineluctabile tempus dum præsenferat, omnia quoq; præparavit die 13. Apr. ad salutarem ex hac vita discessum, confessus peccata plurimum Rev. Dn. Danieli Kœhlero, quem ecclesiasten in vet. civitate & XXIV annos inservientem Christo eiusque fidelibus Thorunii agens vitam selegerat, sæpissimeq; ut verba Beati Viri repetam, appellarat senem pium & integrum vitæ, ab eodemq; S. Cœnam accepit pientissime. Postea cum invisisset eum plurimum Rever. ruttichius, isque cum illo de rebus sacris esset locutus, lingua latina, debili quidem voce, sed fortiori animo, fidem & fiduciam Christi quæ ipsum teneret, cum admiratione præsentium declaravit, neque destitit has sanctas meditationes animo complecti & cogitatione, usq; dum die xv. huj. mens. hora v. pomeridiana, quæ ipsa utrum mox adesset? sæpe interrogavit, ætatis XLIX. an. 3. mens. & 3. D. beate & placide animam reddidit Deo, a quo acceperat excellentem plane: Ubi memorabile est, quod dum loqvendi facultatem illi denegaratur vis morbi, & percontarentur adstantes ex eo, gaudeatne cum Christo vivere æterno? palma cum palma collata fecit plausum lætabundus. Sic felix atq; triumphum agens ex molestiis vitæ harmoniam fidei & præmii cœlestis esse veram & a Deo stabilitam experitur, omniq; confusione & perturbationi rerum, temporum, personarumq; dixit vale ultimus stirpis Aynerianæ nobilis. Ceterum Vobis, Consanguinei mœstissimi, ad precor condolecens gratiam divinam, optans ex animo, velit Deus T. O. M. vos omnes et singulos, superstites Beato Doctori, quam diutissime conservare una cum familiis egregiis salvos, incolumes florentesq; rebus omnibus, addereq; annos, quibus arcana voluntas Numinis Vestrum carere iussit, forte ut eo citius frueretur felicitate ineffabili et incomprehensibili. Ruborem enim incutiet olim multis Christianæ religionis nomen præ se ferentibus SENECA, cum in Epist. LXX. pro modulo iudicii sui hæc aurea dixit verba: *Clementissimus portus est aliquando petendus, nunquam recusandus. In quem si quis intra primos annos delatus est, non magis queri debet, quam qui cito navigavit. Alium enim venti segnes ludunt & detinent & tranquillitatis lentissimo tædio lassant, alium pertinax flatus celerrime perfert.* Dab. Thorunii die sepulturæ solenni consecrato XVIII. April. Anno MDCCXXVIII.

W

B

Philos
D

250